

PROGNOZA FORȚEI DE MUNCĂ - ELEMENT PENTRU STRATEGIA DEZVOLTĂRII ECONOMICE

Dr. Constantin GRIGORESCU

INTRODUCERE

Forța de muncă, respectiv populația economică activă (ocupată și cea în căutarea unui loc de muncă plătit), are un loc esențial în strategiile de dezvoltare economico-socială, orice producție de bunuri materiale sau de servicii fiind de neconceput fără activitatea umană.

Numărul și evoluția forței de muncă sunt determinate de doi factori esențiali:

a) factorul demografic, prin dinamica populației totale, îndeosebi a populației din grupele de vîrstă apte de muncă și

b) ratele de activitate pe sexe și grupe de vîrstă. Dacă primul factor evoluează sub înrăurirea nemijlocită a fertilității, mortalității și migrației internaționale, cel de-al doilea factor este influențat de o multitudine de condiții economice și sociale.

Prognoza forței de muncă necesită așadar prognoza populației totale și pe grupe de vîrstă, precum și prognoza ratelor de activitate, ambele demersuri presupunând grade diferite de dificultate. În acest cadru, relevăm că în ultimul timp, în sfera problemelor care au tangență cu evoluția în viitor a forței de muncă, au apărut noi procese reale, inexistente în trecut, și pe care am putea să le calificăm ca atipice în raport cu cele din perioada anterioară. Cunoașterea proceselor respective este de natură să sporească gradul de certitudine a programei forței de muncă și să întărească interesul factorilor de decizie pentru o politică activă de ocupare a resurselor de muncă.

IMPLICAȚIILE PROGNOZEI POPULAȚIEI ASUPRA EVOLUȚIEI FORȚEI DE MUNCĂ

Prognozele care s-au făcut după anul 1989 indică, în cazul României, o scădere atât a populației totale cât și a populației tinere și a celei în vîrstă de muncă. În schimb crește substanțial populația vîrstnică de 60 ani și peste.

Evoluția amintită se înscrie în tendințele anterioare de mișcare a populației din țara noastră, tendințe care au căpătat un accent deosebit în perioada de tranziție la economia de piață. Ne referim, cu prioritate la împrejurarea că în anii

1992-1996 sporul natural al populației la mia de locuitori a fost negativ:

- -0,2 în 1992;
- -0,6 în 1993;
- -0,8 în 1994;
- -1,6 în 1995;
- -2,5 în 1996.

În acest context arătăm că, pentru prima dată, în România are loc o scădere, în timp de pace, a sporului natural al populației.

În principal, sporul negativ, la care ne-am referit, se explică prin înrăutățirea condițiilor de viață ale populației, care au condus la scăderea natalității și fertilității și la creșterea mortalității. Abrogarea legii aberante care interzice avortul a avut, de asemenea, un rol însemnat în reducerea fertilității și a natalității. Concluziile sunt următoarele date: rata totală a fertilității sau numărul de copii pe care îi nasc femeile în perioada fertilă a scăzut de la 2,19 în 1989 la 1,83 în 1990 și la numai 1,34 în 1995. Remarcăm că potrivit acestor cifre nu se asigură înlocuirea generațiilor întrucât, în condițiile din România, pentru înlocuirea generațiilor ar fi necesar ca rata fertilității să atingă un nivel de 2,15 copii.

Comisia Națională pentru Statistică a elaborat în 1993 o prognoză a populației României până la orizontul anilor 2020 în trei variante: minimă, medie și maximă. După toate probabilitățile cea mai realistă prognoză este cea în varianta minimă bazată pe următoarele ipoteze:

- rata de fertilitate: 1,4 copii în 2000 și 1,5 copii în 2020;
- speranța de viață la naștere în 2020: pentru bărbați: 67,1 ani și pentru femei: 74,8 ani. În 1993-1995 speranța de viață la bărbați a fost de 65,70 ani și la femei de 73,36 ani. Precizăm că față de 1987-1989, datele amintite indică în cazul bărbaților o scădere cu 0,81 ani, iar în cazul femeilor o creștere cu 0,95 ani.
- migrația internațională; sold negativ 15.000 persoane în 1995, 20.000 în 2000 și 25.000 în 2020. Aceste cifre par a fi subevaluate; numărul de emigranți a fost de 25.675 persoane în 1995 și de 21.526 în 1996, în creștere față de 1993 și 1994.

În varianta medie a programei populației rata fertilității pentru anul 2020 este estimată la 1,7 copii iar în varianta maximă la 2,0 copii, nivel apropiat de rata care asigură înlocuirea generațiilor. Menționăm, de asemenea, că în cazul

acestor variante, mai optimiste, speranța de viață este puțin mai mare - în varianta maximă, în anul 2020 cu 1,6 ani la bărbați și 1,8 ani la femei. Totodată, se are în vedere un sold migratoriu extrem de redus: în anul 2020 în varianta medie 20.000 persoane și în varianta maximă 10.000 persoane.

Afirmăția potrivit căreia varianta minimă de prognoză a populației este cea mai realistă are în vedere faptul că inclusiv în țările dezvoltate, unde nivelul de trai este considerabil mai ridicat decât la noi, rata fertilității nu asigură înlocuirea generațiilor. Astfel, în 1994 rata medie a fertilității în cele 15 țări ale Uniunii Europene a fost de 1,45 copii cu variații între 1,88 în Suedia și 1,22 în Italia. În Franța mărimea indicatorului a fost de 1,65, deși statul francez promovează constant o politică pronatalistă, susținută de numeroase și generoase prestații familiale și fiscale.

Redresarea economiei naționale și aplicarea de către statul român a unei politici în favoarea familiilor cu copii este o necesitate urgentă. Măsurile respective sunt necesare pentru îmbunătățirea condițiilor de viață a familiilor amintite și pentru stimularea natalității în familiile care doresc mai mulți copii. În lumina practicilor din țările dezvoltate, creșterea nivelului de trai și politicile pronataliste nu sunt suficiente pentru creșterea natalității și fertilității. În acest domeniu intervin și alți factori de natură socială care, cel puțin la orizontul de timp luat în considerare, nu vor conduce la creșterea ratei totale a fertilității și a populației.

Elocvente în acest sens sunt lucrările de prognoză a populației, efectuate de EUROSTAT în 1996, pentru cele 15 țări ale Uniunii Europene la orizontul anului 2050. Astfel, pe variante, rata totală a fertilității, pe țări, pentru anul 2050 prezintă următoarele limite minime și maxime:

a) varianta joasă - între 1,30 în Germania, Spania și Italia și 1,60 în Franța, Irlanda, Finlanda și Regatul Unit;

b) varianta medie - între 1,50 în Germania, Spania și Italia și 1,90 în Suedia;

c) varianta înaltă - între 1,80 în Germania, Spania și Italia și 2,10 în Franța, Irlanda, Finlanda, Suedia și Regatul Unit.

După cum se observă, rata totală a fertilității în varianta joasă și cea medie nu va asigura înlocuirea generațiilor în nici o țară a Uniunii Europene, iar în varianta înaltă, rata fertilității abia asigură

înlocuirea generațiilor în 5 din cele 15 țări ale Uniunii Europene.

Rezultatul proiecțiilor C.N.S. privind populația totală și pe grupe mari de vârstă a României, la nivelul anului 2020, este menționat în tabelul nr. 1. Pentru comparația datelor, arătăm că la recensământul populației și locuințelor din 7 ianuarie 1992 populația României a fost de 22.810 mii persoane, din care: 5.182 mii de 0-14 ani, 13.886 mii de 15-59 ani și 3.742 mii în vîrstă de 60 ani și peste.

Tabelul nr. 1

Protecția populației României pentru anul 2020

	Mărimi absolute		Indici 2020 față de 1992 (%)
	mii	± față de 1992	
Varianta minimă			
Total populație	20.612	-2.198	90,4
0-14 ani	3.133	-2.049	60,5
15-59 ani	12.949	-937	93,2
60 ani și peste	4.530	+788	121,1
Varianta medie			
Total populație	21.475	-1.335	94,1
0-14 ani	3.563	-1.619	68,8
15-59 ani	13.279	-60,7	95,6
60 ani și peste	4.633	+891	123,8
Varianta maximă			
Total populație	22.741	-69	99,7
0-14 ani	4.243	-939	81,9
15-59 ani	13.751	-135	99,0
60 ani și peste	4.747	+ 1.005	126,9

Sursa: Comisia Națională pentru Statistică (date calculate).

În dimensiuni diferite, populația totală scade în toate variantele; aceeași constatăre pentru populația de 0-14 ani și respectiv de 15-59 ani. În schimb, populația de 60 ani și peste crește, de asemenea, în toate variantele, fapt ce indică un accentuat proces de îmbătrânire demografică.

În varianta minimă de prognoză, se estimează că numărul populației României, în anul 2020, va fi de 20.612 mii persoane, respectiv cu 2.198 mii mai puțin decât la recensământul din 1992. În

mărimi relative aceasta înseamnă o scădere cu circa 10%. Cea mai mare scădere o va înregistra populația de 0-14 ani, cu circa 40%; totodată, populația în vîrstă aptă de muncă (15-59 ani) se va reduce cu 7%. Scăderea mai mică a acestei categorii de populație se datorează faptului că ea reflectă și dinamica populației din perioada anterioară când rata fertilității a fost mai ridicată. Populația de 60 de ani și peste va crește însă cu 21,1%.

Din date rezultă că, în viitorul luat în considerare, factorul demografic va avea

influență mai puțin intensă asupra forței de muncă, aceasta urmând să se mențină la un nivel apropiat de cel actual. Astfel, prin aplicarea ratelor de activitate din 1992 la efectivele grupelor de vârstă din 2020, corespunzătoare variantei minime, populația activă va fi de 10.171 mii persoane, respectiv cu 295 mii persoane mai puțin decât în 1992. În consecință, evoluția factorului demografic în intervalul 1992-2020, în varianta minimă de proiecție a populației, conduce la o scădere a forței de muncă cu circa 3%. În varianta medie, populația activă va fi cu 0,7% mai mică, iar în varianta maximă se

va înregistra un spor de 2,1% (anexele nr. 1 și 2).

Ulterior anului 2020, influența factorului demografic asupra forței de muncă va fi mai accentuată, va avea loc o scădere mai însemnată a forței de muncă. Avem în vedere că noile generații de persoane care vor intra în cîmpul muncii vor fi mai puțin numeroase în raport cu vechile generații, mai numeroase, care ies din cîmpul muncii.

Tendința de reducere a forței de muncă, ca urmare a fenomenelor demografice amintite, poate fi însă contracarată de alți factori de influență, respectiv de evoluția ratei de activitate.

FACTORI DE INFLUENȚĂ A RATELOR DE ACTIVITATE

Ratele de activitate reflectă locurile de muncă existente în economia națională, abilitatea populației de a presta o muncă productivă, aducătoare de venituri, încadrarea în producția socială a resurselor de muncă disponibile, precum și dorința de integrare profesională a persoanelor lipsite de locuri de muncă. În acest cadru, sexul și vîrsta, structura economiei și statutul social al populației, vîrsta legală de intrare în cîmpul muncii și vîrsta standard de pensionare ca și alți factori de ordin social, religios și cultural au un rol esențial. Potrivit datelor de recensămînt, rata globală de activitate din România, la nivelul economiei naționale și pentru ambele sexe, s-a redus de la 59,7% în 1956 la 45,9% în 1992 (anexa nr. 1). Scăderea a avut loc atât în mediu urban cât și în cel rural cu precizarea că, spre deosebire de situația din trecut, în 1992 rata de activitate din urban era superioară celei din rural. Datele relevă totodată că, în afara ratei de activitate pentru femeile din mediu urban, ratele de activitate s-au redus deopotrivă pentru bărbați și femei.

Procesul a fost firesc și s-a datorat schimbărilor economico-sociale în perioada de după 1950. În acest sens, ne referim cu prioritate la: modificarea

modului de organizare socială a agriculturii și la reducerea ponderii acestia în economie, la crearea de noi locuri de muncă în sectoarele neagrile și atragerea femeilor în sectoarele respective, la creșterea duratei învățămîntului obligatoriu de la 4 la 10 ani și la extinderea învățămîntului mediu și superior, ca și la cuprinderea salariaților în sistemul asigurărilor sociale de stat, care prevăd vîrste relativ scăzute de pensionare.

În viitor vor aciona atât factori de creștere, cât și factori de reducere a ratelor de activitate pe sexe și grupe de vîrstă. Acești factori se regăsesc în aproape toate sferele vieții economice și sociale care au contingînță cu ratele de activitate. În prezent o influență, în sensul necesitării creșterii ratelor de activitate, va avea scăderea duratei învățămîntului obligatoriu de la 10 la 8 ani, iar într-o perspectivă mai îndelungată prelungirea preconizată a vîrstei de pensionare, cu 7-10 ani pentru femei (de la 55 ani la 62/65 ani) și cu 5 ani pentru bărbați (de la 60 la 65 ani). Ambele procese vor mări resursele de muncă disponibile, existente cu implicații pentru dinamica ratelor de activitate.

Dacă avem în vedere numai prelungirea vîrstei de pensionare, prevăzută să aibă loc

într-un interval de peste 15-20 ani de la introducerea reformei regimurilor de pensii, contingentele de muncă vor crește substanțial în perioada de după 2000.

Tabelul nr. 2

Evaluări privind creșterea resurselor de muncă disponibile rezultată din prelungirea vârstei legale de pensionare, în anii 2010 și 2020

An / variante de prognoză	Total	mii persoane	
		Bărbați	Femei
Anul 2010			
Varianta minimă	569,3	259,4	316,9
Varianta medie	572,2	254,3	317,9
Varianta maximă	575,6	256,3	319,3
Anul 2020			
Varianta minimă	1.435,3	591,4	843,9
Varianta medie	1.451,8	600,6	851,2
Varianta maximă	1.472,1	611,2	860,9

Pentru anul 2010 sunt cuprinși bărbații în vîrstă de 60-61 ani și pentru anul 2020 bărbații în vîrstă de 60-64 ani.

Pentru anul 2010 sunt cuprinse femeile în vîrstă de 55-56 ani și pentru anul 2020 femeile în vîrstă de 55-62 ani.

Sursa: Comisia Națională pentru Statistică (calcule pe baza datelor de prognoză).

3.1. Două remarcă

1) În evaluarea sporului resurselor de muncă s-a ținut seama că prelungirile vîrstei de pensionare se vor întinde pe o lungă perioadă de timp. Ca atare, cifrele au în vedere pentru anul 2010 bărbații în vîrstă de 60-61 ani și femeile de 55-56 ani, iar pentru anul 2020 bărbații de 60-64 ani și femeile de 55-61 ani.

2) În cele trei variante sporul resurselor de muncă, în fiecare an luat în considerare, este practic asemănător, variația în plus sau minus față de mărimea medie fiind de maximum 1-1,5%. Datele relevă o posibilă creștere a resurselor de muncă, cu circa 572,6 mii persoane în 2010 și cu 1451,8 mii în 2020 (varianta de prognoză). În termeni relativi, cifrele respective conduc la sporirea resurselor de muncă cu circa 4,0% în 2010 și cu 14,0% în 2020. Menționăm, de asemenea, că în cele trei variante sporul resurselor de muncă, în fiecare an luat în considerare,

este practic asemănătoare, variația în plus sau în minus față de varianta medie fiind de maximum 1-1,5%. Cifrele menționate confirmă pe deplin afirmația potrivit căreia contingentele de muncă sunt puternic influențate de fenomenele demografice anterioare. Abia după anul 2020 actuala deteriorare a proceselor demografice se va repercuza negativ asupra dimensiunii numerice a resurselor de muncă.

Efectivul sensibil sporit al resurselor de muncă disponibile va determina, în ultimă instanță, o creștere a ratei globale de activitate, respectiv a populației ocupate și a celei în căutarea unui loc de muncă.

În perspectivă vor aciona și factori de reducere a resurselor de muncă: avem în vedere, în primul rând, necesitatea și posibilitatea revenirii la o durată mai extinsă a învățământului obligatoriu și la cuprinderea unei proporții mai mari din populația școlară în învățământul secundar

și superior. După toate probabilitățile, în viitorul apropiat, factorii care determină creșterea ratelor de activitate vor fi prevalenți. În mod firesc, această creștere presupune crearea de noi locuri de muncă, astfel încât sporirea resurselor de muncă disponibile să fie însoțită de o rată a șomajului cât mai redusă. În context, ne referim și la împrejurarea că o economie modernă și de înaltă productivitate, expusă concurenței internaționale, va necesita aplicarea, între altele, în producție a tehniciilor și tehnologiilor care economisesc forța de muncă. Cu alte cuvinte rata globală mai ridicată ar trebui să se bazeze pe o creștere a gradului de ocupare a forței de muncă, altfel prelungirea vârstei de pensionare ar fi fără sens.

Rezerve de sporirea locurilor de muncă există în toate sectoarele economice, atât în cele tradiționale, dar mai ales în cele moderne, inclusiv prin dezvoltarea serviciilor de producție și a serviciilor pentru populație, care înregistrează o serioasă rămânere în urmă în raport cu situația din țările occidentale. Ca și în țările dezvoltate, industria va constitui și în viitor un factor și o condiție esențială pentru ocuparea cât mai deplină a forței de muncă.

Creșterea activităților pe cont propriu, în unitățile agricole sau în întreprinderile

mici și mijlocii, trăsătură a tranzitiei la economia de piață, va determina, de asemenea, o creștere a gradului de ocupare, știut fiind faptul că unităților economice organizate pe cont propriu le sunt specifice rate mai înalte de activitate.

După părerea noastră, în viitor ar trebui să asistăm la o creștere a ratelor de activitate pentru ambele sexe. Înțînd seama de sporul resurselor de muncă ca urmare a prelungirii vârstei standard de pensionare, ar urma ca în anul 2020 rata globală de activitate să ajungă la circa 56% față de 45,9% în 1992 și de 46,2% în 1995.

Precizăm că rata de activitate de 56%, estimată pentru România la nivelul anului 2020, este asemănătoare cu cea actuală din Danemarca (55,8% în 1993), unde vârsta de pensionare pentru ambele sexe este de 67 ani.

Fără îndoială, evoluția concretă a dimensiunii totale a forței de muncă va fi influențată și de alii factori importanți pe care i-am amintit. Ceea ce putem afirma cu siguranță este faptul că în viitorul previzibil concomitent cu scăderea numărului total al populației, vom asista la creșterea forței de muncă. Față de 1992, în 2020 populația totală ar urma să scadă cu până la 10%, iar numărul populației active să crească cu aproximativ 13-14 %.

ÎN LOC DE CONCLUZII

Ancheta asupra forței de muncă în gospodării (AMIGO), efectuată de CNS, indică rate de activitate mult mai ridicate decât cele constatate la recensământul populației din 1992. Astfel, rata brută de activitate, în cazul datelor de recensământ, este de 45,9%, iar în cazul datelor AMIGO (trim. I/1997) de 53,2%, respectiv mai mare cu 7,3 puncte procentuale. Subliniem că sporul amintit se datoră, îndeosebi creșterii ratei de activitate în mediul rural de la 44,3% la 54,7% sau cu 10,4 puncte procentuale. În mediul urban diferența în plus este mai mică, de 4,9 puncte procentuale.

Cele două serii de date privind ratele de activitate nu sunt însă comparabile. În timp ce la recensământ perioada de referință pentru determinarea ratei de activitate a fost de un an, la ancheta AMIGO perioada respectivă a fost de o săptămână. Totodată, în cazul anchetei s-a considerat populația ocupată orice persoană care a prestat în săptămâna de referință cel puțin o oră de muncă aducătoare de venit.

Dincolo de constatăriile amintite, atât datele din ancheta AMIGO cât și evaluările noastre relevă că asistăm la o

creștere a ratelor de activitate în raport cu cele din 1992. În viitor această creștere ar urma să se manifeste cu deosebire în mediul urban, unde în prezent rata de activitate stabilită prin ancheta AMIGO nu diferă foarte mult față de cea de la recensământ (52,1% și respectiv 47,2%).

În ultimă instanță, necesitatea participării într-un grad mai ridicat a populației din diferitele grupe de vîrstă la activitatea economico-socială, ca urmare a

factorilor de influență menționați, se va concretiza într-o creștere a ofertei de forță de muncă și, ca atare, în noi cerințe pentru crearea de locuri de muncă.

Tendințele la care ne-am referit indică, încă o dată, că un pilon esențial al politicilor pe termen scurt, mediu și lung, indiferent de culoarea partidelor care le promovează, îl reprezintă ocuparea deplină a forței de muncă, ca bază durabilă a sporirii avuției naționale și a autoprotecției sociale.

Anexa nr. 1

Rata de activitate pe sexe, grupe de vîrstă și medii, la recensământurile populației din 1956 și 1992

	Ambele sexe		Masculin		Feminin	
	1956	1992	1956	1992	1956	1992
1	2	3	4	5	6	7
România-total						
Total	59,7	45,9	67,2	51,6	52,7	40,4
14-59 ani	78,6	30,6	82,2	33,3	75,0	28,1
20-24 ani	86,3	80,9	94,5	88,6	78,0	73,0
25-29 ani	85,9	87,6	97,6	95,8	74,2	79,0
30-39 ani	85,1	89,6	98,2	96,6	73,5	82,5
40-49 ani	86,1	86,0	97,8	94,6	75,4	77,5
50-54 ani	84,4	65,5	96,5	78,8	72,6	53,0
55-59 ani	80,0	38,8	94,1	46,9	67,7	31,2
60 de ani și peste ¹⁾	59,3	9,2	77,5	11,4	46,1	7,5
Urban						
Total	49,7	47,2	67,5	51,8	32,5	42,7
14-59 ani	56,5	21,3	66,5	22,9	45,6	19,6
20-24 ani	71,8	78,2	88,0	83,5	53,7	73,4
25-29 ani	71,7	89,5	95,4	95,9	47,2	83,7
30-39 ani	69,1	92,3	97,1	97,4	44,6	87,3
40-49 ani	69,6	89,4	96,2	95,7	44,0	82,9
50-54 ani	64,4	60,7	92,6	77,4	37,7	44,4
55-59 ani	55,9	22,9	86,7	35,6	29,5	11,1
60 de ani și peste ¹⁾	33,9	2,5	59,3	4,8	16,7	0,9
Rural						
Total	64,3	44,3	67,1	51,3	61,8	37,5
14-59 ani	89,2	42,3	90,4	45,7	88,1	38,7
20-24 ani	93,9	84,5	98,1	94,4	89,7	72,5
25-29 ani	93,6	84,3	98,8	95,7	88,5	69,7
30-39 ani	94,2	84,1	98,9	95,1	89,9	71,7
40-49 ani	94,8	81,5	98,8	93,1	91,3	70,6

continuare anexa nr. 1

1	2	3	4	5	6	7
50-54 ani	93,9	69,8	98,3	80,2	89,4	60,4
55-59 ani	91,0	50,5	97,4	55,3	85,3	46,1
60 de ani și peste ¹⁾	69,7	14,3	84,7	15,4	58,6	11,9

1) inclusiv vârsta nedeclarată.

Sursa: Anuarul demografic al Republicii Socialiste România 1974, p. 112-113; Recensământul populației și locuințelor, din 7 ianuarie 1992. Rezultate generale. Populație, gospodării, locuințe, octombrie 1993, p. 40-43; (date calculate).

Anexa nr. 2

Proiecții privind numărul populației active și a populației ocupate în perioada 1995-2020, comparativ cu anul 1992

	Varianta minimă		Varianta medie		Varianta maximă	
	mii	%	mii	%	mii	%
I. Populație activă						
1992	10466	100,0	10466	100,0	10466	100,0
1995	10682	102,1	10682	102,1	10685	102,1
2000	10947	104,6	10960	104,7	10979	104,9
2005	11079	105,9	11109	106,2	11152	106,6
2010	10974	104,9	11029	105,4	11104	106,1
2015	10604	101,3	10725	102,5	10872	103,9
2020	10171	97,2	10393	99,3	10698	102,2
II. Populație ocupată						
1992	9602	100,0	9602	100,0	9602	100,0
1995	9808	102,2	9809	102,2	9811	102,0
2000	10091	105,1	10101	105,2	10119	105,4
2005	10230	106,6	10259	106,8	10299	107,3
2010	10205	106,3	10256	106,8	10321	107,5
2015	9897	103,1	10002	104,2	10124	105,4
2020	9508	99,0	9701	101,0	9952	103,6

Notă: datele pentru anul 1992 se referă la momentul recensământului populației și locuințelor, respectiv 7 ianuarie, iar datele pentru anii luati în calculul proiecției populației se referă la 1 iulie.

Sursa: Recensământul populației și locuințelor, din 7 ianuarie 1992. Rezultate generale. Populație, gospodării, locuințe, București, octombrie 1993, p. 40; date C.N.S. (mărimi calculate pe baza datelor de prognoză și a ratelor de activitate respectiv ocupate pe grupe de vîrstă, existente la recensământul din 7 ianuarie 1992).

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

1. Anuarul statistic al României 1996, p.101, CNS, Breviar statistic, ediția 1997, p.6.
  2. Date Comisia Națională pentru Statistică.
  3. EUROSTAT - Yearbook 1996, p.66.
  4. EUROSTAT - Statistics in Focus, Population and social conditions, 1997/7 Beyond the predictable: demographic changes in the EU up to 2050.
  5. Anuarul demografic al Republicii Socialiste România 1974, p.112-113: Recensământul populației și locuințelor din 7 ianuarie 1992. Rezultate generale. Populație, gospodării, locuințe, București, octombrie 1993, pag.40-43 (date calculate).
  6. Idem: Anuarul statistic al României, 1996, p.100, 141 și 156 (date calculate).
  7. Annuaire des Statistiques du Travail 1995, Bureau International du Travail, Genève, p.23.
- CNS - Ancheta asupra forței de muncă în gospodării (AMIGO), Trimestrul I 1997.